

at den højtærede Minister har affattet Forslaget, som han har. Naar der endelig skal udskrives $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., er det godt, at Lovforslaget bestemmer, at Esbjerg By har at betale disse Penge, og ikke, som det hed i det forrige Lovforslag, at Loven var afhængig af, om Esbjerg By vilde betale eller ikke. En saa vigtig Sag som en Trafikhavn og en Fiskerihavn paa vor Vestkyst maa dog ikke gøres afhængig af, om en Kommune som Esbjerg vil betale $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. eller ikke. Jeg synes altsaa, at det er heldigt, at den højtærede Minister har gjort den Forandring i Lovforslaget, at det er en Afgift, som, naar den endelig skal betales, bliver paabyrdet Kommunen samtidig med, at Loven om Havnens Bygning vedtages.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale det høje Ting at fremme Loven saa hurtigt som muligt og uden at gøre for store Forandringer ved den, da jeg ikke ser rettere, end at den fuldt ud tilfredsstiller alle de Fordringer, der kunne stilles til en god og tidssvarende Havn saavel fra Fiskeriets og Søfartens som fra Handelsstandens Side i hele Landet og i Esbjerg.

Jacob Christensen: Ved Forelægelsen af Forslaget angaaende Esbjerg Havns Udvidelse udtalte den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at denne Sag havde faaet en ret sjælden, men derfor ikke mindre interessant Behandling. Heri er jeg fuldt ud enig med den højtærede Minister. Bl. a. ser det noget mærkeligt ud, at man nu i Folketinget faar forelagt et Forslag, som gaar i stik modsat Retning af det, som Folketinget vedtog saa sent som 5. Marts d. A. Det viser, at den højtærede Minister har nogen Tro paa, at Folketinget vil være villigt til at ændre den Stilling, som det indtog til Forslaget, da det sidst var til Behandling. Ministeren er imidlertid for saa vidt noget undskyldt, som forskellige Forhold have gjort, at Sagen allerede nu kommer til Behandling i den nye Skikkelse. Den stærke og ret enestaende Demonstration i denne Sal fra Mindretallets Side ved tredie Behandling bidrog sikkert noget til at gøre det høje Landsting betænkeligt ved at følge Folketingets Afgørelse, og Behandlingen i Landstinget resulterede derfor i, at man vedtog Loven i en stærkt indskrænket Form for derved at holde Udvej aaben for at komme tilbage til Sagen igen, og Folketinget sluttede sig saa til

den Affattelse, Landstinget havde vedtaget, for dog at faa noget ud af Sagen. Den sidste Forudsætning er ganske vist bristet, idet Anlægget ikke er blevet paabegyndt, men det skyldtes jo den Bestemmelse i Loven, at den var afhængig af, om Esbjerg vilde give Tilskud eller ikke. Vi ere altsaa lige vidt, Sagen er ikke fremmet, efter at vi sidst have haft den til Behandling.

Der har sikkert ogsaa været andre Ting, som have spillet en medvirkende Rolle til, at Sagen er bleven behandlet, som den er. Jeg tænker især paa den ret vedholdende og paagaende Agitation, som er dreven fra enkelte lokale Spidser i Esbjerg, en Agitation, som vistnok ikke altid er udsprungen af de mest uegennyttige Interesser. Det vil nok senere desværre blive konstateret, naar den Jordspekulation, som vel neppe udebliver, kommer i Gang, at det, jeg her antyder, er korrekt. Saa have vi endelig faaet en ny Trafikminister. Det har maaske ogsaa været medvirkende Aarsag til, at man nu gaar mod Vest med Anlægget. Jeg kan derfor ikke sige andet, end at de Herrer, som have holdt paa den vestlige Plan, have været støttede af Forholdene; Omstændighederne have været dem gunstige, og det er derfor sandsynligt, at de nu ogsaa løbe af med Sejren, og at det bliver deres Forslag, som gennemføres.

Forinden jeg gaar over til at omtale det foreliggende Forslag, vil jeg gerne sige, at jeg er enig med den første ærede Taler i, at Bestræbelserne nu maa gaa i Retning af at faa et Resultat. Vi maa søge at blive færdige med denne Sag, thi dels haster den, og dels er der ogsaa talt saa meget om den, at det vil blive vanskeligt at faa ret mange nye Anskuelser frem under en Debat. Jeg vil derfor haabe, at det Udvalg, som vil blive nedsat om Sagen, vil bestræbe sig for at komme til det bedst mulige Resultat allerede i indeværende Samling og saa tidligt, at ogsaa det høje Ting oven over kan tage Beslutning i Sagen. Sidst syntes de at være noget ubeslutsomme deroppe, mulig ville de nu være lidt hurtigere til at tage Stilling.

Det foreliggende Forslag er, som det fremgaar af Bilagene, Resultat af ikke mindre end 4 sagkyndiges Overvejelser, og vi ere nu naaede saa vidt med Planer i denne Sag, at vi kunne notere den nye Plan som Nr. 9, saa det har ikke manglet paa Forslag, det er ikke det, der har givet Anledning til, at vi ikke ere naaede til et Resultat. Men der er et gammelt Ord, som siger: „Mange Kokke fordærve Maden.“ Jeg vil haabe, at det ikke skal